

БРАТЯ ГРИМ

БРАТЧЕ И СЕСТРИЧЕ

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Братчето уловило сестричето си за ръка и рекло:

— Откакто умря мама, добрите дни за нас се свършиха. Мащехата ни бие всеки ден, а доближим ли се до нея, получаваме ритник. Сухите корички, които никой не ги ще, са единственото ни ядене. Дори кучето под масата я кара по-добре — поне от време на време му подхвърлят по някоя мръвка. Пази Боже, ако нашата майка знаеше как живеем. Хайде да тръгнем двамата с теб по широкия свят.

Вървели те цял ден през ливади, поля и камънаци, а като завалял дъжд, сестричето рекло:

— И Господ плаче заедно с нашите сърца! Вечерта стигнали до една голяма гора и били толкова уморени от плач, от глад и от дългия път, че се сгушили в хралупата на едно дърво и там заспали.

На другата сутрин, щом се събудили, слънцето било вече високо в небето и огрявало с топлите си лъчи вътрешността на хралупата. Тогава братчето рекло:

— Сестричке, жаден съм. Ако знаех къде има изворче, щях да отида и да се напия с вода. Като че ли чувам отнякъде ромолене.

Братчето се изправило, хванало сестричето за ръка и тръгнали заедно да търсят изворчето. Но злата мащеха била вещица. Тя видяла как двете деца заминават, тайно се прокраднала след тях, както се прокрадват вещиците, и омагьосала всички извори в гората.

Когато най-сетне намерили едно изворче, което бълбукало и блестяло между камъните, братчето се надвесило да пие от него. Ала сестричето чуло как сред бълбукането изворчето рекло:

— Който пие от мен вода, ще се превърне в тигър, който пие от мен вода, ще се превърне в тигър.

И сестричето извикало:

— Моля ти се, братче, не пий, иначе ще се превърнеш в кръвожаден звяр и ще ме разкъсаш.

Братчето не пило, макар че едва издържало от жажда, и рекло:

— Ще потърпя, докато стигнем до другия извор. Щом стигнали до второто изворче, сестричето чуло, че то пък изрича думите:

— Който пие от мен вода, ще се превърне във вълк, който пие от мен вода, ще се превърне във вълк.

И сестричето извикало:

— Братче, моля ти се, не пий, защото ще се превърнеш във вълк и ще ме изядеш!

Братчето не пило и рекло:

— Ще потърпя, докато стигнем до другия извор, но там ще се напия, каквото и да ми речеш. Страшно съм жаден.

Като стигнали до третото изворче, сестричето пак чуло как през ромоленето то рекло:

— Който пие от мен вода, ще се превърне в сърна.

И сестричето рекло:

— Ах, братче, моля ти се, не пий, защото ще се превърнеш в сърна и ще избягаш от мен!

Ала братчето било вече приклекло, навело се над изворчето и понечило да пие от водата, и още щом първите капки докоснали устните му, то се превърнало в малко сърне.

Заплакало сестричето за клетото си омагьосано братче, заронило сълзи и сърнето седнало нажалено до момичето. Накрая сестричето рекло:

— Успокой се, мило сърненце, аз винаги ще бъда до теб и няма да те изоставя!

После развързало златната панделка от единия си чорап, сложило я около врата на сърненцето, наскувало тръстики и изплело от тях меко въже. Вързало с него животинчето и го повело, като навлизало все по-навътре в гората.

Вървели дълго-дълго и накрая стигнали до една малка къща. Момичето надникнало вътре и тъй като къщичката била празна, то рекло:

— Можем да останем да живеем тук.

Насъбрало шума и мъх, за да направи меко легълце на сърненцето. После всяка сутрин излизало и събирало за себе си корени, ягоди и лешници, а за сърненцето донасяло сочна и крехка трева. Сърненцето хрупало тревата от ръката на момичето, било доволно и весело, припкало и си играело наоколо. Вечер, когато било вече уморено, сестричето си казвало молитвата, после слагало главица на гърба на сърнето като на възглавница и кротко заспивало. И ако братчето не било загубило човешкия си образ, животът им щял да бъде прекрасен.

Живели така доста време, сам-самички в пущинака. Ала един ден царят на същото това царство устроил голям лов в гората. Екнали звуци от ловджийски рогове сред дърветата, разнесъл се кучешки лай,

гората подела веселите викове на ловците, а сърнето ги чуло и много му се приискало да бъде сред тях и да погледа всичко отблизо.

— Ах — рекло то на сестричето, — пусни ме да отида, не мога повече да издържам тук.

Молило се толкова дълго, че най-сетне сестричето се съгласило.

— Но да ми се върнеш довечера — рекло то. — Аз ще заключа вратата заради буйните ловци. А за да те позная, ти почукай и речи: „Сестричке моя, пусни ме да вляза!“ Ако не речеш така, няма да отключи вратата.

Изскочило сърнето навън и като се усетило на свобода, му станало хубаво и весело. Царят и ловците му видели красивото животно и го подгонили, но все не можели да го настигнат. Тъкмо когато си мислели, че вече е в ръцете им, то прескачало през храсталациите и се изгубвало от погледа им. Като се стъмнило, сърнето доприпкало до къщичката, почукало и рекло:

— Сестричке моя, пусни ме да вляза!

Вратичката се отворила, то скокнало в стаята и цяла нощ си почивало на меката постеля.

На другата сутрин ловът започнал отново и когато сърнето пак дочуло звуците на ловджийските рогове и виковете на ловците, не можело повече да стои на едно място и рекло:

— Сестричке, отвори ми, трябва да изляза!

Отворила му сестричката вратата, но рекла:

— Но да ми се върнеш довечера и пак да изречеш същите думи!

Щом царят и ловците му видели отново сърненцето със златната панделка на шията, всички до един се втурнали след него, но то било по-бързо и по-пъргаво от тях. Гонитбата продължила цял ден. Ала вечерта ловците го обградили и един от тях го ранил леко в крака, така че то закуцало и почнало да тича все по-бавно. Тогава един ловец го проследил до къщичката и го чул как извикало:

— Сестричке моя, пусни ме да вляза!

Видял ловецът, че вратата се отворила и веднага след това пак се затворила. Запомнил той всичко, върнал се при царя и му разказал какво бил видял и чул. Тогава царят рекъл:

— Утре ще излезем пак на лов.

Сестричето ужасно се уплашило, щом видяло, че сърнето е ранено. Измило кръвта, наложило върху раната лековити билки и

рекло:

— Лягай си в постелята, мило сърне, за да оздравееш бързо.

Но раната била толкова лека, че на сутринта сърнето не усещало вече никаква болка. И когато дочуло пак ловджийските рогове и виковете на ловците, рекло:

— Не мога повече да издържа, трябва да изляза! Така лесно няма да им се дам да ме хванат.

Сестричето се разплакало и рекло:

— Ще те убият, а аз ще остана сама в гората, забравена от света. Няма да те пусна да излезеш навън.

— Тогава ще умра от мъка — отвърнало сърнето. — Щом чуя да свири ловджийски рог, не ме свърта на едно място!

И тъй като никакви уговорки не помогнали, сестричето му отворило със свито сърце вратата, а сърнето припнало бодро и весело в гората.

Зърнал го царят и рекъл на ловците:

— Гонете го сега цял ден, чак до вечерта, но никой не бива да му стори нищо лошо!

Като се скрило слънцето, царят рекъл на ловеца:

— Ела с мен и ми покажи горската къщичка.

Щом стигнали до прага, царят почукал и извикал:

— Сестричке моя, пусни ме да вляза!

Вратата се отворила, царят влязъл и насреща си видял такава ненагледна хубавица, каквато не бил срещал дотогава.

Девојката се изплашила, щом видяла, че вместо нейното сърненце, влязъл един мъж със златна корона на главата. Ала царят я погледнал дружелюбно, подал ѝ ръка и рекъл:

— Искаш ли да дойдеш с мен в двореца ми и да станеш моя обична жена?

— Да — отвърнала девојката, — но и сърнето трябва да дойде с нас, аз няма да го изоставя.

А царят рекъл:

— Нека бъде винаги с теб и нищо няма да му липсва.

Още не изрекъл тези думи и сърненцето припнало вътре.

Сестричето му вързало пак тръстиковото въже, хванало другия край в ръка и излязло с него от горската къщичка.

Царят взел хубавата девойка на коня си и я завел в двореца, където отпразнували бляскава сватба. Девойката станала царица и живяла дълги години честито с царя. Грижели се за сърненцето и го гледали добре, а то припкало на воля из царската градина.

Ала злата мащеха, заради която децата били избягали от къщи и се скитали дълго, мислела, че сестричето е разкъсано от зверовете в гората, а братчето, превърнато в сърне, е убито от ловците.

Като чула сега, че са толкова честити, тъй като щастието им се усмихнало, изпитала силна завист и злоба и не можела да мисли вече за нищо друго, освен за това как да им причини злина. Родната ѝ дъщеря, която била грозна като вампир и имала само едно око, я упреквала и ѝ натяквала:

— На мен се полагаше това щастие да стана царица!

— Мълчи! — отвръщала старицата. — Като му дойде времето, знам какво да направя.

И ето че дошъл този миг — царицата родила едно хубаво момченце, а царят тъкмо в този ден бил на лов. Тогава старата вещица приела образа на царската прислужница, влязла в стаята, където лежала родилката, и рекла:

— Елате, банята е готова! Ще ви стане по-добре и ще добиете нови сили. Побързайте, докато водата не е изстинала.

Дъщерята на вещицата била също там. Двете занесли омаломощената царица в банята и я сложили във водата. После заключили вратата и избягали. А в банята били запалили истински пъклен огън, така че младата царица скоро се задушила.

Като направила това, старицата взела дъщеря си, сложила ѝ една нощна шапчица на главата и я накарала да легне в леглото на царицата. Преобразила я да изглежда на външен вид като нея, само загубеното око не могла да ѝ върне. За да не забележи това царят, тя трябвало да легне на тази страна, на която нямала око.

Вечерта, когато царят се върнал у дома и чул, че му се е родил син, от сърце се зарадвал и веднага пожелал да отиде при обичната си жена, за да я види как е.

Но старата вещица на мига се развикала:

— В никакъв случай не отваряйте завесите на леглото! Царицата има нужда от почивка и не може да търпи светлина.

Върнал се царят, не знаел, че в царското ложе лежи лъжлива царица.

Но като станало полунощ и всички заспали, бавачката, която седяла в детската стая и бдяла над люлката на детето, видяла как вратата се отворила и влязла истинската царица. Тя взела бебето от люлката, прегърнала го и го накърмила. После пооправила възглавничката му, сложила го пак в люлката и го завила. Не забравила и сърненцето. Отишла в ъгъла, където то лежало, и го погалила по гърба. После безмълвно излязла пак през вратата.

На другата сутрин бавачката запитала пазачите дали през нощта някой е влизал в двореца, но те отговорили:

— Не, никого не сме виждали.

И така царицата идвала много нощи и никога не продумвала нито дума. Бавачката я виждала винаги, но не смеела да каже никому за това.

Минало време и една нощ царицата проговорила и рекла:

*— Как е моето дете?
Как е моето сърне?
Още два пъти ще мога
да ви видя в късна доба.*

Бавачката не ѝ отвърнала нищо, но когато царицата пак си отишла, тя се завтекла при царя и му разказала всичко.

Царят рекъл:

— Господи, какво ли е това? Аз ще пазя през следващата нощ детето.

Вечерта отишъл в детската стая, а в полунощ царицата пак се явила и рекла:

*— Как е моето дете?
Как е моето сърне?
Да ви зърна аз, горкана,
само утре ми остана.*

После накърмила пак детето, както правела винаги, преди да изчезне. Царят не посмял да я заговори, но останал да пази детето и през следващата нощ. Царицата пак изрекла думите:

*— Как е моето дете?
Как е моето сърце?
Идвам за последен път
в тоя мил за мене кът.*

Тогава царят не можал да се сдържи, скочил пред нея и рекъл:
— Ти не можеш да бъдеш никоя друга, освен моята свидна невеста.

А тя отвърнала:

— Да, аз съм твоята свидна невеста.

И в същия миг с милостта Божия се съживила и станала свежа, румена и здрава. После разказала на царя за злодеянието, което злата вещица и дъщеря ѝ извършили спрямо нея.

Царят заповядал да ги изправят пред съд и те получили заслужено наказание. Дъщерята била заведена в гората, където дивите зверове я разкъсали, а вещицата била изгорена на клада и умряла в страшни мъки. Щом тя се превърнала в пепел, сърнето се преобразило и добило отново човешкия си образ. И тъй, братчето и сестричето живели честито чак до сетните си дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.